

בית שני AND בית ראשון IN THE YEARS BETWEEN תפלה

To resolve the issues that were raised in last week's newsletter, we have to ask one more question. The **גמרא** in 'א' **עמ' א'** **גמרא** presented the opinion of **רבי יוסי** that prayer three times a day was established by the **אבות** and the opinion of **רבי יהושע** that prayer three times a day was based on the daily schedule of the **קרבנות**. The **גמרא** presented Biblical sources for the position of **רבי יוסי** but did not present any Biblical sources for the position of **רבי יהושע**. Was there a Biblical source to support the argument that the daily **תפילות** are based on the **קרבנות**?

The answer may lie in the following source that we failed to include last week.

טור אורח חיים סימן צח' – שהתפלה היא במקום הקרבן דכתיב אמרו אליו כל תשא עון ונשלמה פרים שפתינו (הושע יד) וכתוב ולעבדו בכל לבבכם. וכי יש עבודה בלב אלא איזו היא עבודה שהיא בלב הוי אומר זו תפלה. ולכן צריך לזוהר שתהא דוגמת הקרבן בכוונה ולא יערב בה מחשבה אחרת כמו מחשבה שפוסלת בקדשים. ומעומד דומיא דעבודה דכתיב לעמוד לשרת. והשוואת הרגלים ככהנים בשעת העבודה. וקביעות מקום כמו הקרבנות שכל אחד קבוע מקומו לשחיטתו ומתן דמיו. ושלא יחוץ דבר בינו לבין הקיר ובינו לקרקע דוגמת הקרבן שחציה פוסלת בינו לבין הכלי ובינו לרצפה. וראוי הוא שיהיו לו מלבושים נאים מיוחדים לתפלה כגון בגדי כהונה אלא שאין כל אדם יכול לבזבז על זה. ומ"מ (ומכל מקום) טוב הוא שיהיו לו מכנסים מיוחדים לתפלה משום נקיות. ואחר שיעשה דוגמת הקרבן עולה לריח ניחוח למקום שהקרבן עולה.

The **טור** revealed to us that the **הושע הנביא** to **נבואה** of **ונשלמה פרים שפתינו** was the Biblical source for holding that **תפלה** was a substitute for **קרבנות**. In doing so, the **טור** gave us the means to formulate a **יסוד** about **תפלה**. Just as we learned by way of **נבואה** the rule that **תפלה** can be a substitute for **עבודה שבמקדש**, so too we learned the **לשון** **מגילה דף יז** in **גמרא**. The argument is bolstered by the fact that the **גמרא** in **ב' עמ' ב'** referred to the **אנשי כנסת הגדולה** by emphasizing "ובהם כמה נביאים".

We can then argue that **דניאל** learned the text of **שמונה עשרה** by way of **נבואה** and recited it three times a day. As one of the first members of the **אנשי כנסת הגדולה**, it is likely that he shared the text with other members of the **אנשי כנסת הגדולה**. But from the events described in **ספר דניאל פרק ו'**, it does not seem that **דניאל** shared the prayer with

כלל ישראל. When King Darius was duped into issuing a decree ordering that noone in his kingdom pray to any being but himself, the Jewish community did not react. Contrast that behavior to how כלל ישראל reacted when המן persuaded אחשוורש to issue his decree. כלל ישראל did not react to the decree of King Darius because כלל ישראל was not yet saying שמונה עשרה. Only דניאל was affected by the edict.

There are two possible reasons that אנשי כנסת הגדולה did not impose the requirement that כלל ישראל recite שמונה עשרה three times a day. אנשי כנסת הגדולה knew that the בית המקדש would be rebuilt within 70 years. They did not want to start a practice which would then be discontinued. They also anticipated that not all of כלל ישראל would be returning to ארץ ישראל. They did not want to create two concurrent systems of serving the רבוננו של עולם; one by way of קרבנות and one by way of שמונה עשרה. Individual Jews may have prayed in the manner described by the רמב"ם. But they did not recite תפלה שבמקום עבודה. שמונה עשרה was a unique form of תפלה. It was שמונה עשרה. שמונה עשרה. That type of תפלה could commence only when the reinstatement of קרבנות was not imminent.

Additionally, there was a major difference between the two forms of service. שמונה עשרה was service performed by the individual. עבודה שבמקדש was service performed by a representative, the כהנים. אנשי כנסת הגדולה hesitated to institute a new approach to serving the רבוננו של עולם when it would be only temporary.

Accordingly, the Jews who remained in בבל during בית שני did not recite שמונה עשרה. How did they participate in the עבודה שבמקדש? The same way Jews had always participated; by contributing a מחצית השקל each year in חדש אדר. How do we explain the גמרא in א' עמ' א גמרא which states that שמונה עשרה was forgotten? The order of the ברכות was forgotten, not the text. Read the words of the גמרא carefully: שמעון הפקולי "הסדיר" על ידי נבואה. All that שמעון הפקולי did was to put the ברכות back in order. He did not edit nor did he write the text. The text had previously been authored during the time of the אנשי כנסת הגדולה.

TRANSLATION OF SOURCES

מור אורה חיים סימן צח' - Prayer is in place of sacrifices as it is written: Say to him: all those that sin may substitute their lips in place of bulls. And it is written: and you shall serve G-d with all your heart. Is there service through the heart. It must mean prayer. Therefore one must be careful that his thoughts accord with the thoughts that are appropriate for a time during which he is bringing a sacrifice. No thoughts should enter that would be like a thought that would invalidate a sacrifice. One must stand during prayer as one must stand while bringing a sacrifice as it is written: standing in order to serve. One's feet must be kept together just as the cohanim kept their legs together while performing the service. One must maintain a set place for prayer in a manner similar to that of sacrifices. Each type of sacrifice had its own place for beheading and for the draining of the blood. Nothing should be allowed to be a barrier between you and the wall and you and the floor similar to the rule that for sacrifices that a barrier could invalidate the sacrifice. It is appropriate that one wear nice clothes when one prays similar to the special clothing that the cohanim wore. That may be a requirement that not everyone can fulfill but at a minimum, one should try to have pants that he wears only for prayer because of cleanliness. After modeling your conduct during prayer in accordance with the rules for sacrifices, your prayer should rise as a sweet smell to the same place to which the sacrifices rose.

SUPPLEMENT

הלכה IN ונשלמה פרים שפתינו THE RULE OF

משנה ברורה סימן תרפה' סעיף א' ס"ק ב'-קורין פרשת שקלים-דאמר קרא זאת עולת חודש בחדשו לחדשי השנה והאי לחדשי יתירא הוא אלא אמרה תורה יש לך חודש שאתה צריך לחדשו בהבאת עולות תמידין ומוספין מתרומה חדשה וזהו ניסן דגמרינן בגמרא בג"ש שחודש זה הוא חודש ניסן וכיון דבניסן בעי לאקרובי מתרומה חדשה לכך מקדמינן ומשמיעין על השקלים באדר הסמוך לו שיביאו שקליהם בר"ח ניסן ואנו משלמין פרים שפתותינו בקריאת הפרשה של כי תשא דכתיב בה ענין השקלים.

ספר אוצר דינים-[פטום הקטרת] פטום הקטרת היא ברייתא (כריתות דף ו'; ובירושלמי יומא פ"ד ה'). ואומרים פטום הקטרת בסיום התפלה שכן מברכין על המוגמר אחר הסעודה (ס' יעב"ץ), ואומרים הקטרת בתפלה כמו שאומרים הקרבנות ע"ד ונשלמה פרים שפתינו.

[פתחה לתפלת השחר] נהגו לפתוח בשחרית בברכות השחר, פרשת התמיד ואח"כ ברכת כהנים, שבמקדש אמרו ברכת כהנים אחר העבודה, דכתיב וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת (וזהו לפי מנהג הספרדים, והאשכנזים מקדימים ברכת כהנים לפרשת התמיד). בשבת מוסיפין וביום השבת, אבל אין מנהג לומר פסוקי מוסף דר"ח ומועדים כיון שקורין זאת בס"ת אבל פרשת התמיד שייכת בכל יום ואין מוציאין ס"ת בכל יום לקרותה, וכן מוסף שבת אינו אלא שני פסוקים ולא תקנו לקרות בס"ת (ספר האשכול הל' תפלה ס' ד'). ומפני שאמרו חז"ל לעולם ישלש אדם ימותיו שליש במקרא שליש במשנה שליש בתלמוד (קדושין פ"א) לכן נהגו לומר בפתחת התפלה פרשת תמידין שהוא מקרא, איזהו מקומן שהוא משנה, וברייתא דר' ישמעאל שהוא תלמוד, ואלו שלשתן מן הקרבנות ע"ד ונשלמה פרים שפתינו (המנהיג ט' ע"ב).

ספר קול אליהו-מדיני סדר העבודה-ל. יכווין היטב בסדר העבודה כי עיקר הכפרה ביום כיפור היתה נעשית בבית המקדש בעבודה זו. ובימינו שאין לנו קורבנות אנו אומרים את "סדר העבודה" והוא במקום קרבן כמו שנאמר: "ונשלמה פרים שפתינו" (הושע יד ג)

יום טוב ראשון שחל בשבת-יא. כשחל יום-טוב של סוכות בשבת ולא נוטלים את ארבעת המינים טוב לקרוא בתוך הסוכה לפני תפילת שחרית בפרשת אמור מ"וידבר ה' אל משה" (ויקרא כג לג) עד סוף הפרק, שמדברים בעניין נטילת לולב ויקיים "ונשלמה פרים שפתינו".

אח"כ טוב לומר "יהי רצון" מ"לשון חכמים" א, סי' לג.

קיצור שלחן ערוך

סימן יג ו- אמירת "הודו לה' קראו בשמו" נתקן לאמרו בשעת הקרבת התמיד במקדש, לכן ראוי שגם אנו נסמך אמירתו לקריאת פרשת התמיד, שהיא בבחינת "ונשלמה פרים שפתינו", ולכן מיד אחרי הקדיש אמרו הודו וכו'. ואם אין מניין בבית הכנסת לא יפסקו להמתין למנין, אלא אמרו הודו מיד עד "ברוך שאמר" ויאמרו הקדיש קדם ברוך שאמר (מה, א).

סימן כא ח- תפלת מוסף אף על פי שזמנה כל היום, ואם בן הוי מעריב תפלה הסמוכה לה, מכל מקום אין לה תשלומין בלידה, משום דתפלת מוסף נתקנה משום "ונשלמה פרים שפתינו", וכיון שעבר זמנו בטל קרבנו.